

7. szám.
Jun. 16-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; két évharmadra, azaz máj.—decemberi hóra **4** pft. vagy **4** ft. **20** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

A KIRÁLY POHARA.

Élt egyszer egy derék király, nem tudom, hol és mikor?
Nem igen marad fejemben név, helyiség, régi kor.
Denique e jó királynak volt egy híres bolondja;
Kinek szabadalma volt, hogy az igazat kimondja.
(Mert zárjel közt mondom — a bölcs hasznosabbnak találja

Hogy a mit a feje gondol, ki ne mondja a szája)
Hát egyszer e vitéz király nagy vendégséget adott;
Miniszterek, tábornagyok elülték a sok padot:
Rendkeresztes, aranygyapjas mindenféle rangbeli,
Egymás után következve, a ki hogy érdemeli,
A státus szolgálatában egyik ősz, más kopasz lett,
Valamennyi de kivétel nélkül — hasat eresztett,
Ott igen jól ettek ittak; kaczagtak a bolondon,
Ingerelték, hogy még furcsább bolondságokat mondjon.
Mert az ilyen nagy hóbortos csörgősipkás verselő
A szükséges concoctiót igen segíti elő.

„Mondj valami nagy bolondot, hogy mindenki nevéssen;“
Kialt reá a kincstárnok (hatalmas úr!) kegyesen.
„Szolgállok nektek uraim, hanem igyunk rá elébb,
Engedd meg, hogy a poharat én tehessem fel eléd.“
Minden úr, kamrás, miniszter, főnökök, tábornagyok

Kaptak tőle új serleget, ki kisebbet, ki nagyot.
Nagyot kapott a tanácsos, kicsit a generalis,
Az utolsók közül jutott egyhez még a király is.
„Ide mostan azt a vedret, itt a borok királya;
A ki ebből egyet iszik, örökké ezt kívánja.
Tartsd poharad kincstárnok úr!“ (öblös pohár! van egy pint)

És aztán a többit sorba, színgig töltögette mind.
A király csak várta nézte, hogy ő rá mikor kerül?
A jó urak nem vártak rá: pityizáltak emberül.
Hát mire a királyhoz ért, már sem több, sem kevesebb
Nem vala bor a vederben, mint épen vagy kilencz csepp.
„Hej te bolond; szól a király; hát nekem ennyi maradt?
Elfeledéd, hogy nekem is adtál ide poharat?“
„Kegyelmes úr, szól a bolond, ez nem az én adomám:
Udvarodnál tanított rá ez a sok uri komám.
Hogy tetszésed nem nyeré meg, azon nagyon örvendek,
Ezt nevezik országodban *fináncziális rendnek*.
Elébb, a ki hozzáférhet, megtölti a poharat,
És *azután* — te neked is jut belőle, — *ha marad*.“
Az urak nem nevettek rá; bár az élcz volt az övék;
Hogy a bolonddal mi történt? nem tudom mert eljövék.

K—s M—n.

Majus—augustusi teljes számokkal még szolgálhatunk.
A január—aprilisi számok már elfogytak.

A HUSZTHI BETEGLÁTOGATÓK.

Tallóssy uram labonczrészen volt s Huszth várának vala kapitánya.

Huszth várát akkor erős fészeknek tarták s a kuruczvezér igen szerette volna, ha Rédey Ferencz uram azt valahogy szép szerével bevette volna.

Ostrommal azonban ez igen sokáig ment volna, mivelhogy ostromágyúí Rédeynek nem is igen valának; ellenben Tallóssy olyasfélével nagyon is jól el vala látva. Azután meg hadserege sem igen mérközhetett volna a laboncz kapitányéval, mivelhogy ő csupa lovassággal rendelkezett, emez pedig elegendő muskétást tudott kiállítani a falakra.

Pénzzel megint nem remélheté megvesztegetni a labonczvezért, mert az nagyon is gazdag ember volt, ő neki pedig annál szűkebben csorgott az olajos korsója.

Már pedig a várat akármi módon, de el kelle tőle venni.

Egyszer híre futamodik a környékben, hogy Tallóssy uram nagy beteg, valami szörnyű ragadós nyavalya ütött ki rajta; senki sem mer az ágyához közelíteni.

— No ha senki sem mer, hát majd merek én, — monda Rédey s befogatva négy lovas kocsijába, egyedül egy hajdú kíséretében áthajtatott Huszth várába.

Természetesen beeresztették. Ki tartott volna tőle, mikor egyedül jön? Kérdezősködék a beteg felől, felvezették hozzá, bement, ott találta az ágyon fekvő, odament hozzá, leült az ágya mellé, mondá neki, hogy hallotta nagy betegváltát, s nem állhatta meg, hogy félretéve minden pártvillongást, atyafiságos érzelemből el ne jöjjön hozzá beteglátogatóba.

A beteg ember azt rebegte rá, hogy az Isten áldja meg érte, bizony nagy jót cselekedett vele.

Rédey uram kikérdezé, hogyan van, mi baja van? a beteg elpanaszlá sorba.

— Ki gyógyítja?

— Bizony senki sincs itt közelben. Izentem a szathmári felcsernek, de az azt izente vissza, hogy épen most kezdődik a bölényvadászat, várjak egy kicsit a nyavalyámmal.

— No majd elhozatom én kegyelmednek a magam doktorát Kállóból. Engedje meg, hogy egy pár sort irjak a fiannak érte.

— Az úr Isten is megáldja érte kegyelmedet.

Rédey uram tehát ír a fiának, hogy jöjjön szaporán utána Huszthra, hozza magával a doktort is. De két kocsival jöjjenek.

Másnap ott volt Rédey fia és az orvos.

Az orvos mély tudományú férfi volt, megvizsgálta a beteget; kitanulta kór állapotját, rendelt neki orvosságot; hanem hogy még akkor nem volt ám minden városban gyógyszerház; el kellett a szerekért futtatni Debreczenbe; onnan hozta azokat el Rédey uramnak egy ismerőse, a ki ismét kocsissal, hajdúval érkezett meg.

Tallóssy uram betegsége azért csak ment a maga útján. Tudjuk azt, hogy a beteg ember nyughatatlan, s ilyenkor akármi szert tanácsolnak neki, azokat mind meg akarja magán próbálgatni. Rédey uram pedig kifogyhatatlan volt a jó tanácsadásban. Mintha valami kuruzsló aszszonynál lett volna két esztendeig inaskodásban, úgy tudott ajánlani mindenféle tetemtoldót, innyujtót, angyalrugta, ördögharapta gyökereket, kenőcsöket, liktáriumokat, hólyaghúzókat, az pedig, valahány annyifelé lakó sógoránál, komájánál, kereszfánál volt expresse kapható, azokat az illetők mind maguk siettek elhozni és személyesen gratulálni hozzájuk a beteg úrnak.

A beteg úr pedig kezdte már magában számolgatni, hogy Rédey uram egy, a fia kettő, az orvos három, öcscse, bátyja, sógora, komája, keresztfia nyolcz; annak mindegyiknek kocsisa, hajdúja, az huszonnégy; ide s tova a beteglátogatók többen lesznek, mint maga a várőrség.

Szeretett volna már nem feküdni az ágyban. Úgy tetszett neki, hogy nincs is már egyéb baja, mint hogy elrontotta a gyomrát. De szíves ápolói meg nem engedték, hogy fölkeljen. Megrontaná magát, a visszaesés veszedelmes; csak hozasson még több italt a diák konyhából.

Egyszer már aztán csak kifúrta Tallóssy uramnak az oldalát.

— Hallják kegyelmetek; én úgy veszem észre, hogy kegyelmetek már nagyon sokan *lesznek* itt a várban.

Rédey elmosolyodott.

— Én pedig azt hiszem, hogy már sokan is vagyunk. Nem megyünk mi innen el többet uram.

Tallóssy még tréfának akarta venni a dolgot.

— Csak nem remélik mégis kegyelmetek, anynyiad magukkal legyőzhetni az én várőrségemet.

— De igenis, hogy reméljük, mert valahányszor egyféle orvosságért elküldtünk egyet a kegyelmed csatlósai közül, azt mindig ott fogták az illető helyen, s magunkfélét küldtek vissza helyette. Az igazi laboncok közül csak úgy csilgeng billeng egynehány a mieink között.

Tallóssy uram látta, hogy szépen rá van szedve. Ijedtében úgy meggyógyult egyszerre, hogy felugrott az ágyból s felrántotta a csizmáit segítség nélkül, pedig azelőtt azt képzelte, hogy csont van a hasában.

Valójában Huszth várát beteglátogatás örve alatt szépen elfoglalták tőle.

— Most hát legalább annyit tegyenek meg kegyelmeitek, hogy küldjenek be innen Szathmárba.

Azt meg is tették vele, még pedig tulajdon négylovas hintáján.

Ott aztán azzal csufolta minden ember, hogy *kikurálták* Huszth várából.

K—s M—n.

A CSENDAHÁBORÍTÓ.

(Megtörtént 1859-ben.)

K—ban a város előljárója az éjiöröknek kemény rendelet következtében megparancsolta, hogy éjjeli tíz óra után, minden részeges, utczán kiabáló és garázdálkodó egyént fogjanak el és zárják a város házába, majd aztán másnap mint csendháborító s garázdálkodó a hivatalhoz kísértetik.

Történt azonban, hogy kettő az éji örök közül több szíverősítőt vett be, mint a mennyi kellett volna; s ezen nemes inspiráció következtében elindultak 11 óra tájt kötelességök teljesítésére. — Nem sokáig kellett menniök, mindjárt megtalálták a csendháborítót.

Ugyanis egy szegény fazekas mesterember számára kiszabadulván az ólból, jó kedvében elkezd az utczán szökdécselve a két szembejövő éji örökkel irtóztatón daczolni. Ezeknek sem kell több, nekimennek, s a paragrahus értelme szerint fogolylyá teszik, eleget szabadkozott a szegény füles, hogy csak most az egyszer bocsássák el, többet nem fog hibázni.

— Nem eb hordta! — felelének azok, — holnap bekísérünk a hivatalhoz, — s ezzel be is zárták a jámbor csendháborítót. Csak hogy másnap nem kísérhették be, mert a revisor némi sürgős dolgokat végzendő reggel jókor megjelent a helységben, másnap tovább menendő.

Kérdi az előljárót :

— Nem történt-e valami rendetlenség?

— De igen is, még pedig nagy; csak tegnap hirdettetém ki kemény büntetés következtében, hogy senki tíz óra után az utczákon részegen danolni vagy garázdálkodni ne merészeljen, s már ez éjjel jelentik az örök, hogy egyet elfogtak; mondottam zárják csak be, majd holnap be-

kísértetem, de mivel most revisor úr itt van, kérem büntesse meg jól, hogy a többi is okuljon rajta.

— Tizenkettőt kap a gazember, — mondá haragosan a revisor. — Előhivatják az éji örököt, s még mielőtt a penitenst kivezetnék a fogdából, már a derest jó előre eléhozzák, hogy még reménye se lehessen az engedelem-kérésre.

Fine finali több jelenlévő tekintélyesebb s előkelő személyek jelenlétében megnyilik a fogda-

A füles ily megtiszteltetésben még nem részesült volt soha, s most magánkívül volt örömeiben, minek következtében dicséretes iá! hangjá-

val kezdi köszönni a szállást s a látogatást, s egyenesen a revisor úrnak rohan; ennek meg el állt szeme szája ijedtében, s nem is tudott helyéből megmozdulni, buzgó ember lévén, azt hitte, hogy az ördög változott éjen át emberré, nappal számárrá; a számár pedig kirohanván a fogdából, a fogda ajtajában álló revisort, mint-hogy az ijedtében nem tudott motszanni sem, a legnagyobb udvariassággal leverte lábáról, az meg ijedtében gondolta, hogy már viszi is a sötétség országába, el kezd kiabálni, a hogy a tor-kán kifért. A jelenlévők nem tudták mitevők legyenek, nevensenek, elfussanak, vagy a revisort emeljék fel. — A revisor meg volt ijedve, félt, de miután veszélyes helyzetéből biztosságba hely-

hezte magát, egyet igazítva fatermörderjén, mind-járt tisztában volt a dologgal; a két éjiört meg-ajándékozta jeles magaviseletükért 25-tel idest huszonöt bottal egyenkint, a fülest pedig a mely egyedül volt oka mindennek, büntetlenül szabadon bocsáták.

Most revisor úr attól félt leginkább, hogy Kakas Márton megtudja a mi történt, ilyen formán ha revisor úr történetesen összevész Gunár Matyi jó barátjával; az az átkozott Gunár Matyi megírja Kakas Mártonnak s most már tele van vele az Üstökös, a pedig olyan pletyka ujság hogy mindent kikotytyant, nem tud titkot tartani, s most már az egész világ tudja.

Kákatsi Gunár Matyi.

A MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

Arra néznek csöndes áhitattal,
És beszélnek: „az a mi jelünk.”

Kazinczy.

Lóaristocratia.

Az egeresi vár jelenlegi lakója a görög Jénátyi, ki nevezetes becsületességéről, vendégszeretetéről, jó lo-vairól és szőejtéséről, vagy mint ő mondja: Azs enyim dialect; kimeríthetetlen lovai dicséretében.

Egykor azt jegyzé meg valaki egy lováról, hogy könyökös.

Erre Jénátyi így felelt:

— Tudsz te édes fiam mi a hemorois? ha tudsz, tudni, hogy nincs úr, ki nincs hemorois, nincs nemes ló, ki nincs könyök.

Igenis teinsúr.

Kérdi a szinpadi király apródját:

— A királyné már hálótermébe vonult?

— Igenis *teinsúr!* — felelt az.

Ürge-egyezség.

N. földesúrnak vetéseiben igen nagy kárt tettek az ürgék; hogy a bajon valamikép segítsen, meghagyta ispánjának, miszerint a faluban lakó néhány cigányt rendelje minélelőbb hozzá, mivel két vagy három nap mulva úgy is eltávozik pár hétre, az ügyet pedig továbbhalasztani nem tanácsos, tehát maga akar velök beszélni s egyezkedni.

A cigányok még az nap megjelentek N. úrnál, ki elmondva, hogy az ürgék ott meg ott mily nagy kárt tesznek buzájában, ha tehát bíznak magokban, s azalatt míg ő odalesz, az ürgecompániát kifogdossák, vagy bármi módon kipusztítják, akkor ő minden darabért két váltógarast fog nekik kifizetni. A cigányok nagy megelégedéssel fogadták az ajánlatot s hazaindultak, hogy az ürgeháborúba szükséges munitióval ellássák magukat, midőn egyik közölök a kaputól visszafordúl; N. úr látván közelíteni a cigányt, kérdi :

— Mi baj more, tán már megbántátok az alkút? :

— Nem bizs mi nagyságos uram, igen meg vagyunk vele elégedve, de mégis csak jobb, ha egisen tistába lesünk; azsirt instalum alássan, ast tudom, hogy egy darabért kit garast kapunk, de hát a *húsa* kié les?

Sodorja fel hát a bajuszát!

B. megyében egy nagy uradalom jurium directora mint ismeretlen jelent meg a közgyűlésen, hol nem csak a köznemesség, de más tapasztaltabb ember sem tudta, hogy ő ki, kicsoda? s annál fogva keveset adtak reá, annyival inkább, mert director úr szerfelett ragyás levén, bajuszt nem viselt, hanem a gyűlésen szónoklata által akarván magát fölismertetni, nehogy a rendek német embernek lenni gondolják, beszédét azon kezdte :

— Tettes Karok és Rendek! én mint magyar em-

ber, — ekkor a köznemesség iszonyú egyhangulag rákiálta :

— Sodorja fel hát a bajuszát!

Mi a szerelem?

Egy társaságban, hol Döbröghy urambátyám is jelen volt, épen a szerelemről folyt a beszélgetés.

— Ugyan édes urambátyám, tudja-e mi a szerelem? kérdi tőle Árpádiának egy fiatal szülöttje:

— A jó töltött káposzta, piros ürmös-bor, meg a

finom csetneki dohány, ha már épen nem tudod kedves öcsém.

Mindenféle dal.

Fűzfa Jankótól.

Selige: Tót ágast áll a világ.
Nyug a megunt házasság.

Hej uram, jó férjem uram?
Mért kend olyan szomorú,
Ki vele most, csak hadd halljam?
Mért ül arczán a ború?

Lány koromban kend is mint más
Birta magát emelni,
És most? — mióta hitves társ,
Csak alig bir döcögöni.

Felfekszik kend a patkára,
Mindjárt est-alkonyakor
S a jószágot, vigye fránya!
Rá sem néz csak hajnalkor!

S még akkor is csak köhécsel,
Úgy hagyja el a házat
Tőlem azt sem kérdi: „hogyan vagy?”
Ez már mégis gyalázat!

Hiszen még alig húsz éve
Hogy kegyelmed nőül vett.
Ördögatta faszekere
Ily hamar megvénhedett.

Vagy talán már megunt engem
S most mást akar szeretni
Hallja! ha magam kicsipem
Velem más is beéri.

Zsarnokság? . . . figyelmetlenség? . . .
Én nem tűröm azokat!
Egyszer úgy itt hagyom mint rég
Szent Pál az oláhokat.

Angyal szólana belőled.
Ha itt hagynál? . . . oh kincsem! —
— De husz éve rebesgeted.
Azért hát nem hihetem.

Az én kabátom.

Jó egy kabát az én jámbor kabátom,
Velem legalább szépen összefér, —
Következetes mindig ő magához,
A nap öröme, avagy búra kél;
Légynek sem árt, — de ah a legyek néki! —
Szeretem is őt, s ő is engemet;
Mi szép dolog, ha fölveszszük, mi rég át-
Éltük mi már a mézes heteket!

Szakadozott kissé, s ez egy nagy érdem,
Akárhová megyek, szól, a ki lát:
Ez nagy tudós; az orra is mutatja,
S a szava, — no meg a rongyos kabát! —
Nincs gombja egy sem: íme mire int ez!
Példázza, hogy nyiltkeblű legyek én;
Sok más aranygombokkal gombolódzó,
Nem hordja azt nyelvéen, a mit szívéen.

De zsebe sincs . . . s ezt még jobban becsülöm,
Nem készit reá, mi mástól ritka kegy,
Gondoskodnom, mint töltsem őket én meg,
Vagy tisztesen, vagy nem, mi most csak egy!
A könyöke ki van kissé feselve,
S miként sok jó kabátos úr müvel,
Nem enged összetűznöm senkivel sem;
Féltet, nehogy tovább szakadjon el!

Nagy hajlamom van a kevélykedésre,
De azt kabátom szépen rontja le,
Mert másban a mig büszke s hiú lennék,
Szerényen meghúzódnom kell vele.
Im ennyi rosztól őriz e kabát meg,
Azért is érte hűn imádkozom,
De minthogy ez magában nem sok: olykor
Leülök jámborul, s — befoltzom.

Feriz.

Rozsolis.

Kimegy kora reggel az udvarra X. úr s látja, hogy
húséges öreg cselédje már javában reperálja a roncsolt
szinkét a csikorgó hidegben; hogy jobb kedvet öntsön
belé a munka tovább folytatására, a tornáczból rákiált:
— Haddja el kissé azt a munkát János, jőjjék, itt
van egy kis rozsolis.

— Má csak elébb ezt végzem be, tens uram, majd
oszténg előkerül a „kis roszól is.“

Hortobágyi gyalogló.

Megindult a debreczeni diák, ménkü nagy magas-
tetejű kalappal fején s somfa botocskával a kezében,
hogy majd ő hazafelé ballag, a hortobágyi pusztán ke-
resztül; útközben azonban már messziről észreveszik őt
a juhász bundásai s mentől inkább közeledik a diák fe-
léjük, ezek annál nagyobb ugatással fogadják, nekiron-
tanak s mindenfelől kezdik ostromolni; a juhász pedig
mindezt látva s sejdítve, hogy itt most szép kis mulat-
ság lesz, gyönyörűségesen hasra feküdt s várta a dráma
kifejlését; azonban a diák sem vette tréfának a dolgot,
látván, hogy a tér közte s a komondorok között egyre
jobban szűkül, kalapját félre csapva rárivall a kutyákra:

— Kiő te, nem ösmered apádat!

Új olvasási mód.

Van N. úrnak egy igen beszédes s kedves kis leánya. Egyszer meglátogatja N. urat egy jó barátja, s a mint egyről másról is kibeszélték magokat, észreveszi, hogy a kis leány könyvet lapozgat; oda megy hozzá s kérdi:

— Hát maga kis babám, már olvasni is tud?

— Tudok bizony, Sándor bácsi.

S azzal neki szalad az asztalon lévő újságlapoknak, egyet kiragad közülök nagy örömmel s egész komolysággal néz a lapba, egy szót sem szólva és fel sem pillantva, Sándor bácsi végre sokalván a hosszas hallgatást, mondja a kis Muzsának:

— Olvasson hát édes Paulácskám.

Ez felveti fekete szemeit s mintha megsértve érezné magát, komolyan feleli:

— Hisz édesapám is így szokott olvasni.

Borkoresolyák.

Néhány fiatal ember kiment hálóra fürjezni. A mint épen egy kaszálón ki akarják hálójukat vetni, jön a csősz és instálja alásan az ifjurakat, hogy ne menjenek, a kaszálóra; mert az inspector úrnak hába mondaná hogy itt az ifjurak voltak, az el nem hinné, hogy erre nem marhák jártak.

A mult farsangon igen kedvelt csárdás volt az alvidéken a „jaj de fáj.“ — K—án egy táncvizigalom alkalmával egy zsidófiúnak szélesebb kedve kerekedvén, nagy hetykén a cigányok elé áll, és parancsol:

— Hollja-e maga prémás, húzza megh nekhum az a nóthát „joj nekhem joj“.

Az iszapba sülyedt a tehén. A két fiú hasztalan rizgatta, mert nem tudott kijönni.

— Már csak hazamegyek s elhivom apámuramékat — szolt az idősb — ők majd csak kihúzzák.

— Jó lesz biz az — felelt a kisebbik — én addig vigyázok, ne hogy szokás szerint a buzába menjen.

Egy hórihorgas egyéniség incselkedve monda egy jól megtermett, kissé barnább képű úrnak:

— Menjen félre maga böggös.

Mire ez egész komolysággal megjegyze:

— Ha én böggös volnék, önt bizonyosan vonyónak használnám.

Az élczes Z. úr előtt egy meglehetősen tökfilkó elmésségéről beszéltek.

— Oh; bizonyosan sok elmésséggel birhat, — szola közbe Z. úr, — mert nem ad ki belőle semmit.

Tanító. Hol van ez az ige *tüptömen*?

Tanítvány. Itt is megvan kérem az én könyvemben.

Tanító. Hát honnan származik?

Tanítvány. Alkalmasint *Görögországból.*

— Kírem szípen a nagyságos urat, mikor adhatja már át azt a kis házhelyet a mit a falú vigin ígért? — rimánkodik Jani primás az egyik d—i közbirtokos úrnak, mire ez az uradalmi ügyvédnek egy ily tartalmú czédulát ír:

„Kedves Miskám! a Janinak szánt házhelyet méresd ki“ stb. S ezen iratot a cigánynak átadja, Jani nagy örömmel megy haza, benyit az uraság ügyvédéhez s kézbesíti a czédulát, az ügyvéd fenszóval kezdi olvasni:

— Kedves Miskám! a Janinak szánt házhely, — erre Jani nagy mérgesen beleszól:

— Tens uram! Jani nem szánt, süsse meg az uraság a házhelyit, de Jani nem szánt.

Csörmelyi úr és a lélekharang.

Kisvárosok nevezetességei közé tartozik az is, hogy ott minden *fölcért*, minden sebészt, ki a borbély-ság niveau-ján fölül nem emelkedett is, per *doctor* titulálnak, s hogy az illetők e titulust nagyon is *állják*, sőt vannak e nemben rátartó egyéniségek, a kik plane meg követelik, vannak a kik segélyüket ennek megadása, vagy megtagadásától föltételezik.

Csörmelyi úr eskulápi hajlamainál fogva szintén ezen virágzásnak indult *kámfuteri* rendet diszesíti; mert ámbátor hogy fakultáló diplomája nincsen, de lehetett volna, és ámbátor hogy ő hivatali állására nézve *Brod-fresser* p. o. mindazonáltal, hány halandó van, a ki rendes hivatásától merőben eltérő utakon és téreken szedgeti a bableveleket halántékaira? minélfogva tőle sem vehetjük rossz neven, ha fiatal ugyan, de azonban épen nem irigylendő ismeretfája ezen ágának éretlen gyümölcseit a könnyenhivók nyavalyáinak öregbitésére fordítja. Szenvedély! éhes fenevad, mely ártatlan áldozatokkal él, s mely azok vadászásában semmi akadályt, semmi vigyort és rosszalást nem ismer.

Csörmelyi úr nőtlen ember, s mint ilyen vendéglőben kosztózik. Egyszer történt, hogy az ebédnél beteghez szólították. Tüstént félben hagyta az étkezést és sietve rohant. Alig volt kívül a vendéglő ajtaján, midőn a vendégek egyike gúnyos czélzással a pinczérre rögtön rákiált:

— Kölyök! szaladj és csengettes!

Nem gyilkosság, hanem emberölés.

Szent—i úr legelső kupecz volt annak idejében, hanem aztán nemis esett országos vásár, a hol ő meg nem fordult volna.

Egyszer házaérkezik a Szilágyságból s ismerői kérdezik:

— Hallotta-e Sz. úr, milyen borzasztó gyilkosság történt a Szilágyságban?

— Gyelkusság, gyelkusság, de emberölés! — felelé Sz. a borzadály nyomatékos hangján.

Kakas Márton emléklapjaiból.

= A szebeni „Quartalschrift“ egy elmés levelében Martinus Saxus interpellálja „Bela Hungarust,“ hogy valyon itt is szokás-e, mint Szebenben a tánczvizalom minden órájáért 16 krajczárt fizetni. (Kinek?) Mert ha ez itt is úgy van, az igaztalanság, miután a friss magyarból csakugyan többet lehet jární egy óra alatt, mint a jámbor landlerischből? — Hiszen mi is sokszor fizetünk, mikor tánczolunk, hanem a muzsikát ingyen kapjuk hozzá.

= Ködmön János bátyánknak pöre levén, beállít X. szolgabíróhoz, hogy mi a végzés? X. föliseri emberünket, s mielőtt szólhatna rákiált:

— No mit akar itt maga, hisz tudja hogy már meg van veszve.

Szegény János megijedt, s ész nélkül fut az orvoshoz, ki épen apóssa volt a szolgabírónak, s lelkendezve szól:

— Uram! az Istenre kérem, *vizitájon* engem meg a tekintetes úr, a szolgabíró úr azt mondta, hogy én meg vagyok veszve.

Az orvos meggyőződött, hogy nincs baja.

— Nagyságos doctor úr, — viszonzá a paraszt — mondtam én azt; de nem hitték; csak azt kiabálta mindig a fekete szolgabíró, hogy, meg van veszve, meg van veszve.

Az orvos átlátja, hogy tévedés van a dologban; elküld a vejiért és haraggal támad rá:

— Hogy mondhattad te azt, hogy ez az ember meg van veszve, hisz nincs neki semmi baja?

— Aber mein Vater, ő meg van veszve.

— De hogy lehet ez? hiszen ép, egészséges.

— Glauben sie mir mein Vater er hat sein Prozess verloren.

Igy aztán megértették egymást. De a paraszttal csak nehezen tudták elhittetni, hogy nem ő veszett meg de a perit veszette el.

= A Pester Lloyd múlt vasárnapi számában e következő nevezetes cikk áll a „hirdetmény rovatban“, melyet mint egyenesen a mi provinciánkba tartozót sietünk elfoglalni:

„Nevezetes megfontolni való hazafiság!“

„Több rendbéli magányos elhagyatott urak és aszszonyságok, kik évenként 600-tól 1000-ig való ezüsthintnyi jövedelemtől rendelkezhetnek, igen rendszeretők, s egyszerű okos, szerény és kényelmes élethez vannak szokva, keresnek 60—70 éves korukban egy tápintézetet, valami kellemes, egészséges helyen, ellátva azon nyugalommal és kényelemmel, mit ily nagy életkor megkíván, **de leginkább Magyarországon**, főleg ha e célra *valami régi elhagyatott magyar vár vagy kastély* elrendeztetnék és lakhatóvá alakíttatnék részvények útján. Bérmentes kérdezősködésekre felel Pesten L. P. poste restante cím alatt egy szükség esetén részvényt.

E regényes felszólítás kimenetelére magunk is kíváncsiak vagyunk.

Fejtörsre való dolgok.

= K. Miben hasonlítanak a palermóiak az első apostolokhoz?

F. Abban, hogy ő rájuk is pünkösdi első napján szállt alá tűz az égből.

= K. Igaz-e, hogy a törökországi keresztyéneket a helytartó basák olyan *különös* sanyargatásokban részesítik?

F. Nem igaz; mert a vallatásokból kiderül, hogy a derék helytartó basák nem csak a keresztyén, hanem a török alattvalókat is *hasznos* sanyargatásokkal mulattatják, és így a keresztyének nem panaszkodhatnak, hogy rajtuk valami *különös* üldözés menne végbe,

= K. Mit tesz diácul ez a szó „laetitia“?

F. Diácul azt teszi, hogy „vigasság“ hanem már olaszul „nagy szomorúságot“ jelent.

A 6-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Encz Ferencz.“

(Két encz elosztva Fer-rel.)

Melléklet: Előfizetési felhívás a **Magyar Sajtó** 1860. második félévi folyamára. 12 (1)

Melléklet: Előfizetési felhívás a **Vasárnapi Ujság** és **Politikai Ujdonságok** 1860. második félévi folyamára. 13 (1)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)